

عنوان مقاله:

بررسی عامل زمان در معماری ایران (نمونه موردی: شش نمونه از بناهای معماری ایران)

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی منظر راه های شهری و برون شهری با رویکرد بومی سازی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمد روستا آزاد - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشکده معماری و شهرسازی دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین

مریم چرخچیان - استادیار و عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور گروه هنر و معماری

خلاصه مقاله:

طبق تحقیقات محققین و کارشناسان، معماری همواره دارای 4 بعد بوده است. چهارمین بعد معماری، زمان می باشد. زمان در معماری بصورت حرکت در اطراف بنا، در جهت کشف آن و در نتیجه صرف زمان تحقق پیدا می کند. حال این پرسش در ذهن متبادر می شود که آیا معماری ایران نیز دارای مفاهیم مرتبط با زمان بوده و اینکه آیا همواره بعد زمان به یک صورت در معماری کشورمان، در ادوار مختلف ارایه شده است به نظر می رسد، نمی توان متصور شد که معماری ایران با غنا و پیشینه ای کهن دارای بعد زمان نبوده باشد. اما متأسفانه بررسی ها و تحقیقاتی در خور آن صورت نگرفته و ارایه این مقوله در معماری ایران مغفول مانده است. هدف از نگارش این نوشتار، بررسی ابعاد مختلفی از صرف زمان در معماری گذشته و حال ایران می باشد. این ابعاد در قالب 6 مصداق از معماری ادوار مختلف ایران مورد تفحص قرار گرفته است. در انتها وجوه مختلفی از زمان در معماری ایران ارایه شده است. همچنین از پژوهش حاضر می توان این گونه نتیجه گرفت که زمان همواره در معماری ایران وجود داشته و دارای حالات مختلفی می باشد که به تناسب نوع بنا و دوره ساخت آن متفاوت می باشد این حالات در شش عامل در تزیینات، نما و حجم بناها در صور نمایش زمان های خاص، حرکت در معماری و صرف زمان، وجود عنصر زمان در نمادهای معماری، استفاده از مصالح کهنه شونده، حرکت نور در معماری و نمایش روح زمان در معماری بررسی شده اند.

کلمات کلیدی:

زمان در معماری، آتش کده نیاسر، آرامگاه شیخ زاهد گیلانی، خانقاه حاج عبدالصمد، کانون وکلا، ساختمان ولیعهدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/762079>

